



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **D. T. N.**, narozen x,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem x,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-343/ZA-ZA12-HA10-2022,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-343/ZA-ZA12-HA10-2022, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany v České republice žádal z důvodu obavy o svou osobní integritu ve Vietnamu. Konstatoval, že měl pro opuštění Vietnamu v roce 2012, kdy odjel pracovat na Ukrajinu, pádné důvody. Připomněl, že doma zanechal své děti a rodiče, což by neučinil bez vážných obav o svůj život. O těchto obavách podle žalobce svědčí také fakt, že Vietnam dvanáct let nenavštívil. Podotkl, že životu ve Vietnamu zcela odvykl, ztratil s ním pouto a po svém návratu by se obával vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení. V těchto skutečnostech žalobce spatřoval důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobcových námitek a konstatoval, že postupoval v souladu se zákonem o azylu, se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a se zásadami správního řízení, zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které považoval za zcela dostatečné a objektivní. Žalovaný byl přesvědčen, že dostatečně odůvodnil neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a neměl žádné problémy se státními orgány, zemi původu opustil v roce 2012 bez jakýchkoli problémů. Podotkl, že žalobce neuvedl, a žalovaný ani nezjistil, že by byl žalobce v zemi původu pronásledován z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nějaké nebezpečí. Připomněl, že žalobce v průběhu správního řízení hovořil pouze o ekonomických potížích v zemi původu, které však nejsou důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, a o válce na Ukrajině, kde před příchodem do České republiky pobýval. Žalovaný zdůraznil, že žalobce ve správním řízení netvrdil, že by měl v zemi původu obavy o svou osobní integritu nebo že by se obával vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení; to účelově zmínil až v žalobě. Podle žalovaného má žalobce k zemi původu silné citové pouto, neboť tam žijí jeho rodiče a děti. Žalovaný z výpovědi žalobce ani nezjistil, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podle žalovaného požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany účelově z důvodu legalizace pobytu. Poznamenal, že válečný konflikt na Ukrajině se žalobce přímo nedotýká, neboť je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě soudu ze dne 4. 11. 2022 výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že

rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 17. 3. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 24. 3. 2022 uvedl, že je bez vyznání a politického přesvědčení, zdravý, rozvedený, má dva syny žijící ve Vietnamu, od roku 2012 pobýval na Ukrajině, kde měl přechodný pobyt za účelem zaměstnání. O mezinárodní ochranu požádal kvůli válce na Ukrajině (odtud vycestoval dne 1. 3. 2022) a výslovně konstatoval, že jiné důvody nemá. Při pohovoru k předmětné žádosti pak žalobce dne 24. 3. 2022 uvedené skutečnosti potvrdil a doplnil, že Ukrajinu opustil kvůli válce, žádné příbuzné tam nemá, v České republice si chce sehnat práci a vydělávat peníze pro děti. Žalobce sdělil, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče a děti, nikdy neměl žádné problémy s tamními státními orgány, a to ani při vycestování ze země, od roku 2012 tam nebyl a v případě návratu do Vietnamu by měl potíže, protože by neměl práci. Žalovaný si dále opatřil zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 9. 4. 2021 – přehled údajů o Vietnamu za rok 2020 a Informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 6. 2022 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu. Dne 12. 7. 2022 žalovaný seznámil žalobce s výčtem podkladů rozhodnutí, s obsahem těchto podkladů se žalobce seznámit nechtěl, nenavrhoval ani žádné doplnění těchto podkladů a na otázku, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, odpověděl, že souhlasí s politikou ve Vietnamu, je vlastenec a o mezinárodní ochranu žádá jen z důvodu, aby mohl legálně pobývat a pracovat v České republice. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
8. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud předesílá, že z hlediska povinnosti žalovaného v souladu s § 3 správního řádu náležitě zjistit skutečný stav věci považuje za klíčové, jaké informace v průběhu správního řízení sdělil žalovanému samotný žalobce. V kontextu jeho tvrzení shledal soud žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. Měl-li tedy žalobce skutečně pádné důvody pro opuštění Vietnamu, jak nově začal tvrdit v žalobě (aniž by však tyto údajně pádné důvody jakkoli blíže popsal), nic mu nebránilo v tom, aby je sdělil žalovanému v průběhu správního řízení, kdy k tomu měl dostatek příležitostí (při poskytnutí údajů k žádosti, při pohovoru k žádosti nebo při seznámení s podklady rozhodnutí); to však žalobce neučinil. Žalobce ostatně své údajně vážné obavy o svůj život, které měly být i důvodem, proč Vietnam dvanáct let (*myšleno patrně deset let, neboť žalobce podle svého tvrzení Vietnam opustil v roce 2012, pozn. soudu*) nenavštívil, nijak blíže neupřesnil ani v žalobě. Soud proto předmětné žalobní tvrzení pokládá za účelové.
9. V této souvislosti zdejší soud zároveň poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

celkový závěr“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu.

10. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
11. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
13. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud připomíná, že při seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 12. 7. 2022, žalobce uvedl, že souhlasí s politikou ve Vietnamu, je vlastenec a o mezinárodní ochranu žádá jen z důvodu, aby mohl legálně pobývat a pracovat v České republice; hlavním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu tedy byla legalizace pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). K legalizaci pobytu totiž slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jak ostatně zcela správně uvedl žalovaný.

14. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Udělení azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod tak v případě žalobce nepřicházelo v úvahu. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Nic takového totiž žalobce netvrdil ani v žalobě, ani ve správním řízení, kde naopak uvedl, že je bez vyznání a politického přesvědčení (srov. poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 3. 2022), že ve Vietnamu žádné potíže z uvedených (ani z jiných) důvodů neměl (srov. protokol o pohovoru ze dne 24. 3. 2022) a že s politikou ve Vietnamu souhlasí (srov. protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 12. 7. 2022).
15. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, platí, že „[d]ůvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení, nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vracel. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezávažil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“ Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzenou obavu, že by ve Vietnamu měl potíže z důvodu, že by neměl práci. Stejně tak není azylově relevantní ani žalobcova blíže nespecifikovaná obava o osobní integritu v zemi původu a zcela obecně tvrzená hrozba vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení, neboť žalobce se může ve Vietnamu domáhat ochrany ze strany orgánů veřejné moci, což nijak nezpochybnil. Lze tedy uzavřít, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly u žalobce naplněny.
16. Žádné skutečnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebo v § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
17. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, nalezení zaměstnání, finanční pomoc dětem ve Vietnamu a blíže nespecifikovaná obava o svou osobní integritu v zemi původu a obecně tvrzená hrozba vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákonu o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

18. Po přezkoumání obsahu správního spisu soud dále konstatuje, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné konkrétní tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V žalobě pouze obecně tvrdil, že se v případě návratu obává o svou osobní integritu a hrozí mu vážná újma v podobě nelidského či ponižujícího zacházení, aniž by své obavy jakkoli specifikoval. Toto tvrzení, které žalobce neuplatnil již ve správním řízení, ačkoli mu v tom nic nebránilo, pokládá soud za ryze účelovou snahu žalobce dosáhnout legalizace pobytu v České republice a opakuje, že žalobce má v případě, že by po návratu do Vietnamu skutečně došlo k nějakému napadení, možnost požádat o ochranu vietnamské státní orgány, což v minulosti neučinil, a proto existence této možnosti nebyla nijak zpochybněna.
19. Samotná skutečnost, že žalobce před příchodem do České republiky pobýval na Ukrajině, odkud odešel kvůli válce, nemá na shora uvedené závěry žádný vliv. Soud zdůrazňuje, že žalobce na Ukrajině pobýval toliko přechodně z důvodu zaměstnání, nemá tam žádné příbuzné a objektivně mu nic nebránilo se po vypuknutí války vrátit do Vietnamu, který je zemí jeho původu i státní příslušnosti, kde žijí jeho rodiče a děti a kam válečný konflikt na Ukrajině nezasahuje.
20. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, na jehož tvrzení řádně reagoval. K žalobcovu tvrzení, že zcela odvykl životu ve Vietnamu a ztratil k němu pouto, soud poznamenává, že se nejedná o skutečnosti, které by mohly být jakkoli relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Tvrzení o ztrátě pouta k Vietnamu navíc soud vnímá jako zcela nepravdivé, neboť ve Vietnamu žijí žalobcovy děti, k nimž žalobce zjevně pouto neztratil, když chtěl v České republice vydělávat peníze právě pro své děti. Ani tyto námitky proto neshledal soud důvodnými.
21. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 21. prosince 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce